NATIONAALSOCIALISME
Een linkse beweging

Povl H. Riis-Knudsen

Index

I - Inleiding en historische context **2**

II - De positie en visie van het nationaalsocialisme **3**

III - Het nationaalsocialisme als spirituele en ecologische revolutie **5**

IV - De uitdagingen van vandaag en lessen uit het verleden **7**

V - Een nieuwe koers voor het nationaalsocialisme **9**

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Nederlandse vertaling van “National Socialism: A Left Wing Movement” door Povl Heinrich Riis-Knudsen.
Oorspronlijke uitgave was in 1984 / 95 JdF.

I - Inleiding en historische context

Jarenlang is het algemeen aanvaard dat nationaalsocialisten extreem rechts zijn, maar slechts zelden hebben zij geaarzeld om zichzelf zo te presenteren. Op een bepaald moment werd het echter officieel beleid van de World Union of National Socialists om de term "rechts" te vermijden. Men stelde dat het nationaalsocialisme niet past in het klassieke schema van "rechts" en "links" en in plaats daarvan boven deze indeling zou staan. Dit was ongetwijfeld een stap in de goede richting. Toch lijkt het in deze tijd, en binnen de context van de huidige strijd, verstandig om de hele kwestie van politieke vleugels opnieuw te bekijken. Laten we enkele punten helder maken over wat de termen "rechts" en "links" betekenen en hoe ze van toepassing zijn op het politieke landschap van vandaag.

De woorden "rechts" en "links" als verwijzing naar politieke overtuigingen vinden hun oorsprong in het Frankrijk van vlak voor de revolutie. In de Nationale Vergadering zaten degenen die het bestaande regeringssysteem grotendeels wilden behouden aan de rechterkant, terwijl zij die pleitten voor ingrijpende veranderingen hun plaats aan de linkerkant innamen. Zo ontstonden de termen "rechts" voor de reactionairen en "links" voor de revolutionairen — benamingen die sindsdien wereldwijd bekend en gebruikt zijn. Maar noch "reactionair", noch "revolutionair" zegt iets algemeens over de specifieke standpunten in kwestie. Beide termen zijn relatief en krijgen pas betekenis binnen een bepaalde historische context. De revolutionairen van weleer, zoals de Europese nationaal-liberalen van de 19e eeuw, lijken tegenwoordig allerminst revolutionair — eerder het tegenovergestelde! Omgekeerd zouden de reactionairen van nu 200 jaar geleden als zeer vooruitstrevend zijn gezien. Toen de communisten in 1917 de macht grepen in Rusland, deden ze dat als revolutionairen die een zwak en corrupt regime wilden omverwerpen. Tegenwoordig vertegenwoordigen zij echter de reactionaire gevestigde orde, die wordt geconfronteerd met een nieuwe revolutionaire uitdaging.

Tegenwoordig is de traditionele linkervleugel vooral marxistisch — zo sterk zelfs dat "linkervleugel" vaak als synoniem voor "marxistisch" wordt beschouwd. Dit beeld klopt echter niet met de werkelijkheid. Iedere revolutionair is in feite links, maar de marxisten hebben zo weinig concurrentie gekend dat ze de term voor zichzelf hebben opgeëist. Aan de andere kant van het spectrum staat de rechtervleugel, gevormd door reactionairen die de huidige samenleving willen behouden, samen met de zogenaamde christelijke beschaving van het Westen, met haar materialisme en kapitalisme. Rechtse mensen verdedigen traditionele patriottische waarden: ze zijn trouwe christenen en plichtsgetrouwe burgers die de grondwet hooghouden en loyaal zijn aan hun land en, waar aanwezig, hun vorst. Ze zijn bereid oorlog te voeren tegen andere naties om de grootheid van hun eigen land te bewijzen — zelfs als dat een kernoorlog betekent tegen een ander blank land, wanneer ze vinden dat diens systeem hun eigen, hoe corrupt of decadent ook, bedreigt. Ze pleiten voor een economie gebaseerd op onbeperkte vrije onderneming, ongeacht de gevolgen. Tegelijkertijd keren ze zich tegen liberale politieke trends, immigratie en raciale integratie, uit angst voor veranderingen die hun vertrouwde orde zouden kunnen verstoren.

II - De positie en visie van het nationaalsocialisme

De plaats van nationaalsocialisten in dit spectrum is glashelder: wij zijn links, daarover bestaat geen twijfel! Wij willen het huidige systeem niet behouden, zelfs niet gedeeltelijk. Wij geloven niet in de fundamenten van een orde die ons volk in de ellende van deze tijd heeft gestort. Wij steunen geen instellingen die verantwoordelijk zijn voor twee wereldoorlogen tussen blanke naties, ontelbare kleinere conflicten, nucleaire herbewapening, milieuvervuiling, werkloosheid, de totale ontgoocheling van jongeren die geen vertrouwen meer hebben in de toekomst, drugsgebruik, pornografie en alle andere vormen van decadentie die vandaag de dag overal zichtbaar zijn. Wij nationaalsocialisten streven naar de meest radicale verandering van allemaal: de volledige omverwerping van de oude orde!

Het marxisme deelt een fundamentele egalitaire filosofie met die oude orde en profileert zich als een materialistische stroming die slechts streeft naar een herverdeling van materiële goederen. Het nationaalsocialisme daarentegen wil een geheel nieuwe orde opbouwen, gebaseerd op idealisme en een diep respect voor de natuurwetten in alle facetten van het leven. Dit is zonder twijfel het meest revolutionaire idee van deze eeuw — en dus onmiskenbaar links! Het is zeker niet marxistisch. Vergeleken met het nationaalsocialisme is het marxisme slechts een pseudo-revolutionair concept, bedacht door het christendom en in stand gehouden door de liberale democratie. Als alle mensen gelijk geschapen zijn, waarom zou dan niet alle rijkdom gelijk onder hen verdeeld worden? Vanuit dit perspectief is het marxisme simpelweg een onderdeel van de oude orde die wij willen vernietigen.

Als het nationaalsocialisme in wezen een linkse beweging is, is het opmerkelijk dat nationaalsocialisten zoveel tijd en moeite hebben gestoken in het aanspreken van traditioneel rechtse sentimenten, terwijl ze elke toenadering tot links hebben vermeden. Is het dan verrassend dat alle pogingen om op deze basis een nationaalsocialistische beweging op te bouwen, volledig zijn mislukt? De eerste voorwaarde om iets in deze wereld te scheppen, is een helder beeld van wat je wilt bereiken en hoe je dat kunt doen. Een beeldhouwer die een kunstwerk maakt, begint met een duidelijk idee in zijn hoofd en werkt vervolgens om dat in zijn materiaal vorm te geven. Hij hakt niet zomaar wat in een stuk marmer, afwachtend wat het resultaat zal zijn. Daarom is het essentieel te erkennen dat het nationaalsocialisme geen vorm van extreem rechts is. Wie binnen onze kring nog steeds zulke opvattingen koestert, zou zich moeten verdiepen in de essentie van het nationaalsocialisme om de ware betekenis ervan te begrijpen. Lukt dat niet door gebrek aan energie of vermogen, dan is het beter een andere uitlaatklep te zoeken. Deze beweging biedt geen ruimte aan gefrustreerde haters of religieuze dromers, maar alleen aan toegewijde nationaalsocialistische revolutionairen!

Laten we eerlijk zijn: de rechtervleugel is doorgaans een treurig allegaartje van mensen met vage ideeën. Ze voelen dat er iets mis is, maar weigeren de oude orde los te laten. In plaats daarvan klampen ze zich er krampachtig aan vast en verlangen ze terug naar hoe het 75 of 100 jaar geleden was, in de overtuiging dat dit al hun problemen oplost. Ze zien niet dat de chaos waarin we nu verkeren een logisch gevolg is van het systeem van destijds — dat de fundamenten van dat

systeem niet sterk en stabiel genoeg waren om ons te beschermen tegen de huidige neergang. De bron van veel van onze problemen ligt in dat christelijke idee, met zijn egalitaire filosofie en onnatuurlijke leerstellingen die ons volk zijn ziel hebben ontnomen. Toch blijven ze dit prijzen als dé bescherming tegen de achteruitgang die ze overal om zich heen zien. Wanneer hun vruchteloze pogingen om die neergang te stoppen falen, raken ze gefrustreerd en vervallen ze tot louter haters, zonder echte visie of ideologie.

Het is een historisch feit dat de rechtervleugel nog nooit iets goeds heeft voortgebracht. Zonder revolutionairen als Copernicus, Kepler, Giordano Bruno en Galileo zouden we nog steeds denken dat de aarde plat is en het middelpunt van het universum vormt. Toen het kapitalisme opkwam, deed de gevestigde orde niets om de sociale problemen van de industriële revolutie aan te pakken; in plaats daarvan exploiteerde ze de nieuwe arbeidersklasse genadeloos, wat revolutionaire ideeën zoals het marxisme deed ontstaan. Alle noodzakelijke en rechtvaardige sociale verbeteringen van de afgelopen 100 jaar kwamen er alleen door harde druk van links, terwijl rechtse conservatieven steeds verder achteruit werden gedrongen, wanhopig proberend zoveel mogelijk voor zichzelf te behouden.

Dit betekent niet dat elke poging om een bestaand systeem omver te werpen vanzelf goed is. Als de mens erin slaagt een nieuwe, natuurlijke orde te vestigen die niet verstijft maar een levend organisme blijft, dat zich ontwikkelt binnen de grenzen van de natuurwetten en nieuwe wetenschappelijke en filosofische inzichten omarmt zonder vast te klampen aan verouderde denkbeelden, zou het een ernstige misdaad zijn om die orde te ontmantelen en terug te vallen op egoïstisch materialisme, christendom of andere onnatuurlijke filosofieën. Wat goed of slecht is, kan alleen worden beoordeeld aan de hand van de natuurwetten — hoe dichter we daarbij staan, hoe beter.

Het is vrijwel universeel erkend dat er een kloof gaapt tussen nationaalsocialisme en marxisme. Maar nationaalsocialisten zijn evenmin rechtse figuren. Het enige raakpunt met de rechtervleugel lijkt de raciale kwestie te zijn. Toch is er ook hier een wereld van verschil in visie. Rechtse mensen zien het blank zijn als een absolute waarde op zichzelf, die het Arische ras boven alle andere levende wezens plaatst en het recht geeft de wereld naar believen te gebruiken. Wij nationaalsocialisten zijn echter niet alleen begaan met het leven en welzijn van ons eigen ras. Wij zien het blanke ras als deel van de totale natuurlijke orde van het universum. Onze wens om het te behouden, hangt samen met ons streven om de hele natuurlijke omgeving te beschermen — inclusief andere menselijke rassen — uit diep respect voor de onpeilbare wijsheid van de natuur.

III - Het nationaalsocialisme als spirituele en ecologische revolutie

Ons ras heeft ontegenzeggelijk enorme intellectuele mogelijkheden, maar die hebben geen enkele waarde als ze niet worden ingezet in harmonie met de natuurwetten. Te lang hebben we meegezongen in het koor dat "blanke macht" roept, terwijl we het trieste feit negeerden dat ons ras al minstens 2000 jaar de absolute macht bezit. En juist die macht heeft geleid tot de samenleving van nu. Daarom delen wij niet de rechtse overtuiging van eindeloze technologische en economische groei, die al heeft geleid tot vervuiling van lucht en water en die enorme gebieden van de wereld onleefbaar heeft gemaakt voor alle soorten. Deze ontwikkeling vernietigt systematisch de ozonlaag, waardoor toekomstige generaties worden blootgesteld aan levensbedreigende straling. Tropische bossen, die ons zuurstof leverden, worden gekapt voor industriële expansie, en woestijnen worden geïrrigeerd ten koste van het grondwater in vruchtbare gebieden, die vervolgens zelf woestijnen worden. Dit alles is het werk van Arische genialiteit — een genialiteit die niet is gebruikt om een betere wereld te bouwen voor onze kinderen en kleinkinderen, maar enkel om de hebzucht van het moment te stillen en een comfortabel leven nu te garanderen, zonder oog voor de toekomst.

Deze fatale koers, die volgens de maatstaven van de natuurwetten de geïndustrialiseerde blanke landen van het Westen in een veel diepere staat van verval heeft gestort dan welke zogenaamd primitieve samenleving in de Derde Wereld ook, wordt fel gesteund door de rechtervleugel. Die lijkt te denken dat alles goed komt als zwarten, joden en bootvluchtelingen maar worden verdreven. Wij weten dat dit op zichzelf niets verandert. Ons doel is een totale spirituele wedergeboorte. Onze eerste taak is het definiëren en leggen van de basis daarvoor — dat alleen kan de raciale strijd betekenis geven. Deze strijd is geen strijd tegen andere rassen, maar een meedogenloze strijd tegen de decadentie binnen ons eigen ras. Een oproep tot ras als fundament van een nieuwe samenleving heeft geen zin als we die decadentie niet overwinnen en terugkeren naar natuurlijke waarden. Als ons ras alleen kan overleven binnen het huidige systeem, willen we dat het niet overleeft, want dan zou het slechts de ergste vorm van onnatuurlijke degeneratie vertegenwoordigen. "Blanke macht" krijgt pas betekenis als het staat voor de wens om de kracht van de natuur, die sluimert in het genie van de blanke mens, te heractiveren en te gebruiken om het principe van het leven zelf te dienen.

Dit betekent natuurlijk niet dat we enig multiracialisme steunen. Ras is een pijler van de natuurlijke orde en moet, net als alle andere natuurlijke principes, worden verdedigd. Evenmin betekent het dat een blanke huid automatisch menselijke kwaliteit garandeert. Het blanke ras heeft de wereld naar de rand van de afgrond gebracht. Als het niet kan inzien dat de levenskwaliteit kan worden verbeterd door de materialistische consumptiemaatschappij — het hoogste doel van zowel marxisme als liberalisme — te vervangen door natuurlijke en spirituele waarden, is het verloren en zal het in zijn ondergang de hele planeet meesleuren.

Toch menen wij nationaalsocialisten niet dat we terug moeten naar de grotten van het stenen tijdperk. Wel vinden we dat we nooit meer uit de natuur mogen nemen dan we teruggeven. Levenskwaliteit zou voor ons zwaarder moeten wegen dan de kwaliteit van materiële goederen. In

de gedesillusioneerde samenleving van nu zien steeds meer mensen dit in, en ze protesteren zelfs tegen de heersende orde. Toch worden ze geen nationaalsocialisten, om een simpele reden: ze weten niet dat het nationaalsocialisme — en alleen het nationaalsocialisme — de cruciale problemen van vandaag kan oplossen. In plaats daarvan laten ze hun protesten kapen door marxisten, die hun boodschap beter verkopen dan wij, ook al heeft geen enkele marxistische regering ooit geprobeerd deze kwesties aan te pakken. Marxisme is immers materialistisch en heeft niets met natuurlijke waarden te maken.

Terwijl nationaalsocialisten proberen kleine groepen traditionele rechtse figuren te winnen — met hun politieke en religieuze ballast, hun beruchte grootheidswaan en hun gebrek aan echte toewijding, geboren uit een constante defensieve houding om te redden wat verloren is — krijgen marxisten grip op bezorgde burgers. Deze burgers keren zich uit idealisme tegen onbeperkt materialisme, met het oog op de toekomst van onze planeet. Vaak beseffen ze niet dat het behoud van de natuurlijke orde verder gaat dan het bestrijden van vervuiling of het afschaffen van kernenergie en atoombommen. Ze zien niet dat het ook raciale scheiding en een brede spirituele opleving vereist om de mens terug te brengen naar de bronnen van het leven. Maar ze kunnen dit leren — sterker nog, ze zullen het vanzelf inzien — als ze de juiste informatie en inzichten krijgen en niet alleen worden blootgesteld aan de onzinnige leer van het marxisme. Deze mensen zijn idealistisch en staan voor de natuur; zij horen eigenlijk bij ons. Ze zijn vaak veel waardevoller als strijders dan de vele gedesillusioneerde jongeren die zich nationaalsocialist noemen om hun ego te strelen en persoonlijke onzekerheden te maskeren met zelfgemaakte uniformen en absurde titels.

Milieuactivisten worden echter niet aangetrokken door stormtroepers of haatpropaganda, die hun negatieve beeld van het nationaalsocialisme alleen maar versterken. Het helpt ook niet om hen aan te spreken over ras, omdat ze nog niet zover zijn dat ze het belang daarvan inzien. We moeten hen ontmoeten waar ze staan, met kwesties die hen nu bezighouden. Dat vraagt om goed materiaal over milieuproblemen vanuit een nationaalsocialistisch perspectief en om aanwezigheid in de groepen waar ze protesteren tegen kernwapens, vervuiling en nucleaire oorlog. We kunnen niet verwachten dat zij naar ons toe komen; ze weten immers niet wat nationaalsocialisme echt inhoudt. Als we geen contact maken, raken we hen kwijt aan de marxisten, bij wie ze nooit de volle betekenis van hun eigen idealen zullen ontdekken.

IV - De uitdagingen van vandaag en lessen uit het verleden

Deze nieuwe demonstranten staan vijandig tegenover ons, simpelweg door decennia van vijandige propaganda. Die heeft niet alleen verstandige, intelligente mensen vervreemd van elke beweging die openlijk nationaalsocialistisch is, maar ook een massa individuen naar ons toe getrokken die perfect passen in het propagandabeeld: ze willen de moordlustige, bloeddorstige monsters zijn die ze kennen uit Hollywoodfilms en sensatiepers over de gruwelijke "nazi's". Te lang hebben we zulke psychopaten verwelkomd in onze rangen, en te lang hebben we nagelaten ons af te scheiden van organisaties die hetzelfde doen. Dat iemand zichzelf nationaalsocialist noemt en met een swastika zwaait, maakt hem nog geen kameraad! Veel organisaties snappen dit nog steeds niet, en zolang dat zo is, zijn ze gedoemd — en wij helaas ook, als we niet elke kans grijpen om hen publiekelijk te verwerpen. Vaak horen we dat we onze "vuile was" niet voor de ogen van vijanden moeten wassen en dat "interne strijd" binnenskamers moet blijven. Maar dit is niet onze was, en het is geen interne strijd — het is een broodnodige opruiming, en die moet openlijk gebeuren.

Onze grootste vijanden zijn niet de joden of communisten, maar degenen die zichzelf nationaalsocialisten noemen en met hun gedrag de kern van onze filosofie bezoedelen. Ze bevestigen zo het verwrongen beeld dat onze vijanden van ons idee verspreiden. We voelen geen loyaliteit of vriendschap voor zulke figuren. Integendeel, we moeten ons volledig van hen ontdoen en alles doen om duidelijk te maken dat ze niet bij ons horen. Vooral moeten we ons uiterste best doen om juist dat te doen wat niemand van ons verwacht. Men denkt dat we elke rechtse swastika-zwaaier omarmen, en zeker niet in de buurt van links te vinden zijn, omdat ons steeds is verteld dat we rechts zijn. Laten we daarom bewust tonen dat dit een misvatting is. Het verrassingseffect kan mensen doen luisteren naar wat we te zeggen hebben. Bovendien zal het hen aanzetten tot nadenken over wat ze over nationaalsocialisme horen, zodra ze merken dat ze hierover al eens zijn voorgelogen.

Laten we hierbij vaststellen dat wij geen historische club zijn. Veel nationaalsocialisten lijken te denken dat we nationaalsocialistisch Duitsland nieuw leven inblazen en het elders in de wereld herplanten. Zo wil onze vijand ons graag afschilderen, maar dat is niet ons doel! Nationaalsocialistisch Duitsland was een poging — niet geheel geslaagd — om op een specifiek moment en in een specifieke historische context een nationaalsocialistische gemeenschap te vormen. Het kan ons inspireren en we kunnen ervan leren, maar het herleven is onmogelijk en iets wat we niet eens moeten proberen. Het was een experiment om problemen aan te pakken die destijds cruciaal waren voor het Duitse volk, maar die vandaag niet per se even zwaar wegen.

Toen Hitler zo'n 60 jaar geleden begon aan zijn missie om Duitsland te hervormen, lag het land economisch, militair en politiek op apegapen. Na de Eerste Wereldoorlog verloor Duitsland niet alleen zijn koloniën, maar ook grote delen van zijn Europese grondgebied, bewoond door miljoenen Duitsers die ineens afgesneden waren van hun vaderland en als minderheden een ellendig bestaan leidden in vijandige landen die hen wilden uitroeien. Wat resteerde van Duitsland was volledig ontwapend, en de torenhoge herstelbetalingen van de overwinnaars veroorzaakten een ongekende

inflatie die elk economisch herstel smoorde. In die chaos greep een kleine groep joodse immigranten uit het Oosten geleidelijk de macht over de verwoeste economie en het culturele en politieke leven. Vergeleken hiermee is het lachwekkend om te spreken van een "economische crisis" nu. Materieel gezien zijn westerse landen en zelfs de meeste communistische staten veel beter af dan Duitsland in de jaren ’20. Tegenwoordig betekent het misschien de auto verkopen of verhuizen naar een goedkoper huis; toen ging het om puur overleven.

Toch staan wij moreel voor een veel zwaardere dreiging dan Hitler destijds. Zijn Duitsland was nog vrij homogeen: de meeste mensen deelden gemeenschappelijke waarden, normen en een geloof in de nationale cultuurtraditie. Ze wilden hun oude macht terug en weer sterk en gerespecteerd zijn. Hitler hoefde hen niet te overtuigen van liefde voor hun volk en ras; dat zat er al in. Hun normen sloten niet altijd aan bij de nationaalsocialistische filosofie, maar vormden een stevige basis waarop een nationaalsocialistische staat relatief eenvoudig kon worden gebouwd. Hij kon zich dus richten op praktische propaganda. Hij leefde in revolutionaire tijden waarin werk en voedsel de hoogste prioriteit hadden. Hij wist dat een programma dat deze basisbehoeften waarborgde hem de steun van kiezers zou opleveren, waardoor hij de macht kon grijpen om zijn bredere visie te verwezenlijken, die verder reikte dan materiële noden.

Maar het nationaalsocialisme was niet de enige revolutionaire kracht in dat Duitsland. De communisten hadden dezelfde troeven: een wanhopige bevolking, bereid tot alles om te overleven. Zij konden bovendien wijzen op de geslaagde revolutie in Rusland, iets wat Hitler miste. Opvallend is dat hij zijn beweging niet verbond aan rechtse tradities zoals de monarchie of kerken. Zijn aanpak was radicaal links, evenzeer tegen de gevestigde orde als tegen de communisten. Toen hij hen versloeg, deed hij dat niet met geweld, maar door hun thema’s over te nemen en betere oplossingen te bieden, waardoor hij arbeiders overtuigde dat hij een sterkere leider was dan Thälmann, hoofd van de Duitse Communistische Partij.

Hitlers stijl nu imiteren zou politieke zelfmoord zijn — en dat is het ook gebleken voor elke groep die het probeerde. Zijn propagandamateriaal overnemen is evenmin mogelijk. Het vertalen of herdrukken ervan buiten historische context is absurd. Hitler sprak tot de Duitse massa’s van de jaren ’30. Belangrijker nog: we moeten accepteren dat we de massa’s nu niet kunnen winnen. We zoeken een kleine groep idealisten. Om hen te bereiken, moeten we ons richten op kwesties die hen aanspreken: vervuiling, de nucleaire dreiging, de schaduw van multinationaal kapitalisme. Deze problemen waren Hitlers tijdgenoten vreemd, maar dat is geen reden om ze te negeren! Onze wereld is complexer dan 50 jaar geleden, en een beweging die dat niet erkent, versteent tot een relikwie.

V - Een nieuwe koers voor het nationaalsocialisme

We praten en schrijven te veel over nationaalsocialistisch Duitsland. Hoeveel goeds Hitler ook deed, de mensen die we nu zoeken, geven niet om 50 jaar geleden. Ze maken zich zorgen om het heden en de toekomst. Ons krampachtig vasthouden aan het verleden komt deels doordat nationaalsocialistisch Duitsland het enige voorbeeld is van ons ideaal in praktijk, en die 12 jaar onze enige triomf vertegenwoordigen. Dat is begrijpelijk: in tijden van vernedering en vervolging hebben we die glorie nodig om te bewijzen dat het nationaalsocialisme kan overwinnen. Maar dit respect voor het verleden wordt gevaarlijk als het geen inspiratie meer is, maar een nostalgische obsessie met een verloren tijd — een blinde liefde voor NSDAP-uniformen, symbolen, rangen, kapsels en zelfs de taal van de jaren ’30. Niet de buitenkant, maar het idee erachter telt, en daarop moeten we voortbouwen. Net als Hitler moeten we niet verstrikt raken in geschiedenis. We moeten laten zien hoe nationaalsocialisme nu werkloosheid kan aanpakken, niet slechts hoe Hitler dat in 1933 deed.

Het idee van het nationaalsocialisme overstijgt Hitler en het nationaalsocialisme zelf. Hij paste het toe op zijn tijd en plaats; wij moeten het op de onze toepassen. Het is tijdloos, omdat het het principe belichaamt waarmee de natuur leeft en schept. Het bestaat sinds het begin der tijden en zal altijd blijven, zolang het universum bestaat, ongeacht of het Arische ras of de mensheid overleeft. De mens heeft dit principe verlaten, en wij moeten hem tonen dat dit niet straffeloos kan — dat al zijn huidige problemen voortkomen uit de waanzinnige overtuiging dat hij boven de natuur staat. Daarbij moeten we ons zo min mogelijk binden aan nationaalsocialistisch Duitsland als andere linksen aan de Sovjet-Unie.

We kunnen veel leren van hoe andere linkse groepen zich organiseren. Men zegt vaak dat marxistische organisaties bestaan uit uitschot. Dat geldt misschien voor sommige volgelingen, maar de kern van serieuze marxistische groepen is gestructureerd op een manier die kwaliteit en toewijding waarborgt. Leden betalen vaak tienden en moeten wekelijks tijd besteden aan ideologische scholing en praktische actie. De eisen aan een marxist overtreffen ruimschoots wat wij ooit van onze mensen hebben gevraagd. Dat zegt iets over kwaliteit en verklaart waarom marxisten het beter doen dan wij, ondanks hun onzinnige boodschap.

Toch lijken nationaalsocialisten huiverig om standpunten of methoden over te nemen die als marxistisch gelden, uit angst voor "besmetting". Men vreest een slechte naam bij vriend en vijand. Maar onze naam is al slecht — erger kan haast niet. En waarom zou het ons deren als we toch niet uit zijn op traditionele conservatieven? Kunnen zij communisme en nationaalsocialisme niet onderscheiden, dan is dat hun tekortkoming, niet de onze. Zulke mensen zijn toch al nutteloos voor ons. We laten onze vijanden niet bepalen wat nationaalsocialistisch is, noch laten we goede doelen aan marxisten over, alleen om mensen te pleasen die ons niets opleveren. Dat hebben we te lang gedaan — mede daarom hebben marxisten onze cultuur en intellectuele wereld overgenomen, terwijl wij "ja" zeiden tegen NAVO, de Europese markt, de bom, kapitalisme en

grenzeloze "vrije onderneming". Dat moet anders! Laten we niet doen wat men verwacht, maar wat het nationaalsocialisme ons opdraagt.

Helaas zijn veel nationaalsocialisten in hun traditionele denken bezweken voor rechtse anticommunistische propaganda. De echte dreiging komt niet uit Moskou, Peking of Havana. Je kunt communisten onmogelijk de schuld geven van drugs, misdaad, pornografie, nucleaire herbewapening, raciale integratie of vervuiling. Dat is de schuld van ons eigen systeem — niet van communisten of joden! Deze kwalen zijn het werk van onze eigen corrupte, moreel verdorven politici en beurshandelaren, en wij, Arische volkeren, hebben het zover laten komen. Niet een vreemde mogendheid, maar dit systeem bedreigt de planeet. Zonder dit systeem zou er geen Sovjet-Unie of ander communistisch land zijn. Het communisme zou in de Tweede Wereldoorlog zijn weggevaagd zonder westerse wapens en technologie. Zelfs nu zouden communistische staten instorten zonder steun van westerse regeringen en bankiers, die fortuinen verdienen aan handel en leningen. De communisten weten dit en hebben hun handen vol aan Oost-Europa en Afghanistan om een serieuze bedreiging te vormen.

Iemand zou kunnen vragen of we dan niet moeten stoppen met praten over het nationaalsocialisme en de swastika, en ons moeten voordoen als "echte" linksen met een fris idee onder een andere naam. Dat kan niet. Onze vijanden onderschatten is dom: het gaat hen niet om de naam of het symbool, maar om het idee. Dat kun je niet verhullen. Ze zullen ons altijd — terecht — "nazi’s" noemen, en dan verspillen we tijd aan ontkennen. Dat is zinloos; geen enkele organisatie die dit probeerde, slaagde.

De enige weg voorwaards is zwaar: bewijzen dat het nationaalsocialisme niet is wat men denkt en dat het de enige kans is om leven op aarde te redden. We staan zwak, maar we hoeven nu geen macht te grijpen — dat zouden we toch niet aankunnen. Veel nationaalsocialisten vergeten dat. Morgen de massa’s winnen helpt niet zonder genoeg experts — economen, juristen, bestuurders, biologen — die ook nationaalsocialist zijn. Macht is geen doel op zich; we willen een betere wereld, en dat vereist goed opgeleide, toegewijde mensen. Nu is het belangrijker hen te winnen dan te vechten voor een verloren zaak op straat.

Nationaalsocialistisch Duitsland leert ons iets. Het experiment mislukte deels omdat Hitler steunde op experts die zijn ideeën verachtten. Hij had geen tijd om genoeg nationaalsocialisten op te leiden, omdat hij eerst de massa’s moest winnen voor de communisten dat deden. Wij hebben die druk niet en kunnen geen revolutie winnen nu. Laten we dus bouwen aan een stevige basis voor later. Maar laten we realistisch zijn: ook dit kan mislukken. We hebben geen zekerheid, alleen een vage hoop. Misschien wist de natuur de mensheid uit omdat ze haar wetten negeerde. Toch vechten wij nationaalsocialisten hiertegen, zelfs tegen alle kansen in. We willen geen martelaren zijn voor een verloren zaak — dat worden we als we oud denken volhouden. Onze beweging faalde tot nu toe. Het is tijd om de kracht van onze ideeën te zien, professioneel revolutionair te worden en te erkennen dat we links zijn. Stop met anderen de schuld geven; wij zijn onze ergste vijand geweest. Verandering begint bij de houding van ons volk. Dat is zwaar, maar de gedachte aan wat gebeurt als we verliezen, maakt het de moeite waard.

Het nationaalsocialisme wordt vaak onterecht gezien als een rechtse stroming, een etiket dat vastkleeft door jaren van propaganda en misvatting. Niets is minder waar. Wij zijn niet links in de materialistische zin van het marxisme, maar als revolutionairen die de oude orde volledig verwerpen. Rechts koestert het stervende systeem van kapitalisme en christelijke hypocrisie, dat ons volk heeft geleid naar oorlogen, vervuiling en spiritueel verval.

Wij nationaalsocialisten streven naar een radicale breuk: een nieuwe wereld, geworteld in idealisme en in de natuurwetten. Dit is geen behoudzucht, maar een oproep tot wedergeboorte. Een linkse visie die het blanke ras niet boven anderen stelt, maar het oproept zijn genialiteit te dienen aan het leven zelf. Hier begint onze strijd: niet om te conserveren, maar om te scheppen.